

у акције напредног радничког покрета повезујући се са активистима КПЈ Марком Михићем, Хусом Салчићем и Хасом Питућем. У ЗОЈ-и је био веома активан и с радошћу прилазећи њеним акцијама, нарочито приликом отварања клуба.

Средином 1940. године Данило је примљен у СКОЈ у коме ће његова активност бити веома запажена. Због учествовања у протестима и демонстрацијама прогањан је од стране полиције, а након успостављања усташке власти, послје првих јунских хапшења Срба и других напредних људи у Стоцу, склања се на Поплат. Ту ће Данило Буђен септембра 1941. године ступити у илегалну Поплатску партизанску чету и активно радити на окупљању нових бораца у чету. У првој половини 1942. године учествује у борбама против талијанских окупатора и усташа у рејону Жегуља и Битуња а затим и у продору партизанских снага ка доњем току Неретве. Његова активност не престаје ни 1942/43. године, када остаје чврсто на позицијама НОП-а.

Марта 1943. године прикључио се обновљеном Столачком НОП батаљону и учествује у борбама против четника и талијанских окупатора. У нападу на четничку посаду у школи на Поплату, 23. марта 1943. године тешко је рањен и убрзо подлегао ранама.^{*)}

БУРИЋ Ј. ШЕРИФ

Као неустрашивом и храбром илегалцу, прекаљеном борцу и комунисту, Мјесни комитет КПЈ за Мостар повјерио је Шерифу Бурићу одговорни задатак специјалног курира и пратиоца илегалних радника. Пролазио је на специјалним задацима врло вјешто поред окупаторско-четничких посада и гарнизона, одлазио из Мостара на Борачко језеро и Прењ, водио илегалне раднике преко својих родних Дубрава, гледао смрти у очи, али се никад није поколебао.

Поникао је у столачким Дубравама, у Прењу, гдје је 1921. године рођен у породици Јусуфа и Шахе Бурић, радник. Школовао се најприје на Црнићима, да би након тога отишао на изучавање електричарског заната у Мостар. Тај одлазак биће веома значајан за даљи живот Шерифа Бурића. Одгајан у патриотској и слободарској породици, веома друштвен и комуникативан, брзо је нашао другове међу напредно оријентисаним радницима у слободарском Мостару. Примљен је већ у 18. години 1940. године у СКОЈ, а члан КПЈ постао је 1941. године у Мостару.

Позив КПЈ на устанак као прекаљен борац и комуниста прихвата одмах у јулу 1941. године и окупља младе припремајући их за НОБ.

^{*)}Сјећања бораца столачког краја, књига II, стр. 69, 76 и 254.

Већ у току септембра и октобра 1941. године са осталим друговима изводи групу по групу мостарских омладинаца у Борачкојезерски партизански одред, у који ће октобра доћи и Шериф Бурић да би потом постао борац Коњичког партизанског батаљона. На простору Коњица и Чичева стицаће прва ратничка искуства у борбама против талијанских окупатора, домобрана и четника. Истакао се и у спречавању четничког пуча у Коњичком партизанском батаљону.

Послије четврте непријатељске офанзиве, већ искусан и прекаљен борац, неустрашив у извршавању повјерених му задатака, Шериф Бурић је поново на старом задатку илегалца и пратиоца илегалних партијских радника. Почетком 1943. године извео је већу групу омладинаца преко Дубрава у Бјелојевиће, гдје се формира мањи партизански одред. За командира одреда постављен је Шериф Бурић и он са својим борцима успјешно изводи диверзије на жељезничку пругу између Д. Храсна и Хутова. Крајем јуна пребацио се у село Добрч, на падине Вележа.

Након реорганизације Одредом јула 1943. године као посебно повјерљив и поуздан борац одређен је за курира Обласног комитета КПЈ за Херцеговину и пратиоца његових чланова, па често путује са слободне територије у Мостар и назад до Штаба 10. херцеговачке бригаде и Обласног комитета. Када је обновљен Мостарски батаљон, у октобру 1943. године у коњичком крају Шериф Бурић је као прекаљени комунист по задатку Партије постављен за замјеника политичког комесара чете.*)

Овај искусни борац, који је прешао Херцеговину уздуж и попријекло на својим тешким задацима, трагично је настрадао 10. фебруара 1944. године у борби против четника Коњичке бригаде. Био је напросто пресјечен пушкомитраљеским рафалом. Четници су са њега и његовог саборца Салке Мркоњића скинули одјећу и обућу и искасапљене оставили у снијегу.**)

Тако се трагично завршио живот оданог члана Партије, вјештог курира и илегалца и неустрашивог борца.

ЂУПИНА В. АНЂЕЛКО

десет година Анђелко Ђупина је новембра 1941. Стаљанског НОП батаљо-